

Sygn. akt III CSK 154/18

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa W. Ś.
przeciwko R. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 grudnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 13 października 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 30 października 2015 r., którym został uchylony nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 16 października 2014 r., zobowiązujący pozwanego do zapłaty kwoty 290 000 zł z umownymi odsetkami w wysokości 1% miesięcznie za okres od 31 grudnia 2013 r. i zasądzone od pozwanego na rzecz powoda kwotę 290 000 zł z umownymi odsetkami w wysokości 1% w skali miesiąca od dnia 28 października 2014 r.

Pozwany w skardze kasacyjnej powołał obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi wskazał przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączył z koniecznością udzielenia odpowiedzi na pytania: czy w przypadku dochodzenia roszczenia z tytułu pożyczki w kwocie wyższej od 500 zł, zabezpieczonej wekslem gwarancyjnym in blanco remitent może na okoliczność treści stosunku podstawowego powoływać dowód z zeznań świadków, pomimo zakazu wynikającego z art. 720 § 2 w związku z art. 74 k.c., skoro w prawie wekslowym nie ma przepisu, który wskazywałby sposób dowodzenia treści stosunku podstawowego, natomiast przepisy kodeksu postępowania cywilnego zakazują wprost takiego dowodu, czy oświadczenia składane w toku sprawy przez osobę fizyczną będącą jednocześnie osobą uprawnioną do reprezentacji osoby prawnej, co do wysokości długu osoby prawnej mogą stanowić uznanie tego długu w imieniu osoby prawnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek zaskarżenia o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz eliminację orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością postępowania, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przesądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd

Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie, zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a zatem okoliczności przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 do 4 k.p.c. Nie podlegają natomiast badaniu podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Założenie wymagania objętego art. 398⁴ § 2 k.p.c. zostanie spełnione, jeżeli zostaną przedstawione w skardze kasacyjnej i uzasadnione przesłanki o charakterze publicznoprawnym, stanowiące podstawę wstępnej, merytorycznej oceny przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołanie przesłanki objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymagało przedstawienia tego zagadnienia prawnego z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazania, że jest istotne, nowe, poważne i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, ale także innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. niepubl.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.). Istotność tego zagadnienia wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub w precedensowym charakterze dla rozstrzygnięcia innych spraw. Przedstawione przez skarżącego wątpliwości pozbawione są cech zezwalających na uznanie ich za zagadnienie prawne istotne, nowe i mające abstrakcyjny charakter, w przyjętym rozumieniu. Sformułowane pytania pomijają wypowiedzi Sądu Najwyższego w odniesieniu do wykładni art. 74 § 2 k.p.c., a ich uzasadnienie nie zawiera argumentów wskazujących na potrzebę zmiany dotychczas prezentowanego stanowiska, jak też stanu faktycznego przyjętego za podstawę kwestionowanego rozstrzygnięcia. Zasady dowodzenia swoich racji w sprawie dotyczącej odpowiedzialności wynikającej z zobowiązania wekslowego objęte zostały przepisami kodeksu postępowania cywilnego zwłaszcza, gdy z prawa materialnego nie wynikają ograniczenia dowodowe. Sprawa była prowadzona z udziałem osób fizycznych, a zatem kwestie składania oświadczeń woli były bezprzedmiotowe.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.